

Arrest

nr. 349 097 van 25 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

beiden handelend als wettelijke vertegenwoordigers van het minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
 Lange Lozanastraat 24
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en die beiden handelen als wettelijke vertegenwoordigers van het minderjarig kind X die eveneens verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 april 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 maart 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. L. B., het minderjarig kind van verzoekende partijen, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, wordt in 2023 in België geboren en verzoekt op 11 april 2024 om internationale bescherming. Op 14 juni 2024 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een kennelijk ongegrond verzoek. Bij arrest met nr. 313 990 van 4 oktober 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 15 oktober 2024 dient L. B. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 20 maart 2025 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 maart 2025 aan verzoekende partijen wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.07.2024 werd ingediend door :

(...)

Wettelijk vertegenwoordigd door ouders:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De vader van betrokkene diende op 10.10.2022 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. De moeder van betrokkene diende op 17.03.2023 een VIB in. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besliste op 10.07.2023 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkenen tekenden beroep aan tegen deze beslissing. Echter de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) besliste finaal op 11.01.2024 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. Vervolgens dienden zij in de hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers in naam van betrokkene een VIB in op 11.04.2024. Het CGVS besliste ook hier tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming op 14.06.2024. Er werd beroep aangetekend bij de RVV op 25.06.2024 tegen deze beslissing. Echter, dit beroep werd verworpen door de RVV op 11.10.2024

De duur van de procedure – namelijk ongeveer zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft de bewering dat het minderjarige kind volledig afhankelijk zijn van hun ouders en dat zij in de onmogelijkheid zijn om op zelfstandige wijze de afreis te maken naar het buitenland, dient te worden opgemerkt dat het in het belang is van het kind de ouders, die de wettelijke vertegenwoordigers zijn van het minderjarige kind, hem vergezellen naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Daarenboven dient er opgemerkt te worden dat beide ouders niet beschikken over een verblijfsvergunning in België en dat ze dus zonder problemen samen met het kind kunnen reizen naar het herkomstland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betreffende de vrees voor ontvoering of afpersing in het land van herkomst wegens de zekere welstand en levensstijl die zij geacht zullen worden te hebben; dit element kan niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel persoonlijk bewijs voorlegt die deze vrees kan staven. Het is aan betrokkene om deze vrees te staven met op zijn misnt het begin van bewijs. De loutere vermelding van deze vrees zonder afdoende bewijs om hem te staven is niet voldoende om als buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer bijzonder moeilijk of onmogelijk maakt gezien te worden.

De ouders van betrokkene halen een vrees aan voor de bloedwraak met de familie H. (...) waar zij mee betrokken zijn in het land van herkomst. De theoretische bescherming die geldt ten aanzien van bloedwraak zou onvoelde effectief zijn. Echter deze vrees werd reeds ten gronde onderzocht in het VIB dat werd ingediend door de ouders van betrokkene. Ook in het VIB dat voor betrokkene werd ingediend door zijn ouders werd deze vrees reeds onderzocht. In de beslissing van het CGVS, d.d., 14.06.2024, staat het volgende te lezen: “Zo dient vastgesteld te worden dat het door jouw ouders in jouw naam ingediende verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die jouw ouders reeds aanhaalden in het kader van hun verzoek. Jouw papa haalde in het kader van zijn verzoek immers aan dat hij vreesde dat hij en jouw broer X. (...) gevisieerd zouden worden in de door hem beweerde bloedwraak met de familie H. (...). Ook jouw moeder haalde deze motieven aan in het kader van haar verzoek, waarbij ze

overigens expliciet verwees naar de vrees in jouw hoofd [haar ongeboren zoon] (notities persoonlijk onderhoud R. P. (...) d.d. 5 juli 2023, p. 4, 5 en 7). In het kader van het verzoek om internationale bescherming van jouw ouders werd geoordeeld dat er aan het bestaan van een bloedwraak met de nabestaanden van K. H. (...) geen geloof gehecht kan worden, dat bijgevolg uit niets blijkt dat de schietincident waar jouw oom P. (...) slachtoffer van werd verband houdt met de door jouw ouders beweerde bloedwraak en dat uit niets blijkt dat jouw ouders in geval van enteule problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp en/of bescherming vanwege de Albanese autoriteiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeeling bij arrest van 8 januari 2024.” Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, daar het reeds ten gronde werd onderzocht door het CGVS en ongeloofwaardig werd bevonden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Echter, de ouders van de minderjarige, mevrouw P. R. (...) en vader B. T. (...) hebben hier geen legaal verblijf. Bijgevolg geldt de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene, gezien zijn jonge leeftijd afhankelijk is van zijn moeder, waarmee hij samenwonen, en zijn vader. Echter, geen van beiden beschikt over enig verblijfsrecht in België. Het minderjarige kind kan samen met beide ouders terugkeren en wordt aldus niet gescheiden van zijn gezinsleden. De bestaande gezinseenheid van het kind blijft aldus behouden. Er wordt verder niet aangetoond dat er nog andere familieleden van het gezin in België verblijven, noch dat hun eventuele sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de aangehaalde artikels. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Betrokkene toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Albanië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten, samen met zijn ouders, met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De ouders van betrokkene halen aan dat een terugkeer een inbreuk vormt op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind en dat de aanwezigheid van de ouders hier niet veel aan verandert. Echter, er wordt geen enkel middel aangewend dat bewijst dat het kind van verzoekende partij een reëel risico zouden lopen op onherstelbare schade door een terugkeer naar het land van herkomst. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat het kind niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van zijn ouders en opgenomen binnen het ruimer familiaal kader kunnen opgroeien. Er wordt geen persoonlijk risico aangehaald. Er wordt niet op concrete wijze aangetoond waarom de fundamentele rechten van het kind geschaad zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het

kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de scholing van het kind. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs van de scholing voorlegt. Het is aan hen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Daar het kind slechts anderhalf jaar oud is, lijkt het bijzonder onwaarschijnlijk dat hij reeds in België school heeft gelopen. Wat er ook van zij, Het feit dat een kind hier naar school zou gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar niet aangetoond wordt dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Betrokkene haalt aan dat zijn ouders onvermogen zijn, dat hun leven zich in België afspeelt en dat een terugkeer naar het land van herkomst hun in een toestand van verregaande materiële deprivatie zou brengen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Zijn moeder verbleef immers ongeveer 40 jaar in Albanië en zijn vader ongeveer 43 jaar. Hun verblijf in België en hun opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Daarnaast menen de ouders van betrokkene dat de reis naar Albanië voor hen financieel erg moeilijk zou zijn. Het staat de ouders van betrokkene steeds vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan ook de beweringen dat de ouders van betrokkene geen financiële middelen zouden hebben om de reis naar Albanië te maken, dat ze geen enkele binding hebben met het land en er over geen netwerk meer beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene is in België geboren en groeit hier op. Echter, dit loutere feit opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontezegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)." Hetzelfde gaat op voor art. 6 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind een recht op leven heeft. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van het minderjarige kind niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst. Bewijzen van het tegendeel worden alvast niet voorgelegd.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 en 29 van het Verdrag van de Rechten van het Kind (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar de ouders betrokkene wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun VIB. Bovendien lijkt het, gezien de jonge leeftijd van betrokkene (bijna anderhalf jaar), bijzonder sterk dat betrokkene in België reeds school gelopen heeft. Verder wordt geen enkel bewijs van scholing voorgelegd door betrokkene. Het is aan betrokkene om een begin van bewijs te leveren. Een schending van bovengenoemde artikels lijkt dan ook niet van toepassing.

Betrokkene voert tevens de schending aan van artikels 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl de bestreden beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het

Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Verder wordt er verwezen naar de General Comment nr. 5 (2003) dd. 27.11.2003 van het VN Kinderechtencomité. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het kind vertegenwoordigd worden door de ouders die de mogelijkheid hebben om alle elementen (inclusief deze van het kind) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Verder dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, niet enkel geldt voor het kind, maar dat zijn ouders hem kunnen vergezellen en hij dus niet gescheiden zal worden van hun ouders.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"2. De verzoekende partij – de minderjarige L. (...) (°(...).2023) – gaf in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aan dat de verplichting om te verhuizen naar Albanië, voor het aldaar indienen van de machtiging tot verblijf, een ongerechtvaardigde inbreuk uitmaakt op zijn private belangen.

Namens de minderjarige L. (...) werd derhalve aangehaald dat er "buitengewone omstandigheden" zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf via de burgemeester van hun verblijfplaats te rechtvaardigen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK.

3. Door de verzoekende partij werd de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend voor de minderjarige L. (...).

De aanvraag werd derhalve niet ingediend in naam van de moeder of vader van de minderjarige L. (...). De ouders traden enkel op als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen.

De aanvraag dient dan ook te worden beoordeeld vanuit het gezichtspunt van de minderjarige, aangezien enkel in naam van de minderjarige L. (...) een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend. Daarbij dient te worden benadrukt dat een minderjarig kind niet verantwoordelijk kan zijn voor de keuzes die zijn moeder of vader hebben gemaakt. De minderjarige is immers volledig afhankelijk van zijn ouders.

Het is daarom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat de ouders van verzoekers met de minderjarige L. (...) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, wat in het belang zou zijn van de minderjarige ("Wat betreft de bewering dat het minderjarig kind volledig afhankelijk zijn van hun ouders en dat zij in de onmogelijkheid zijn om op zelfstandige wijze de afreis te maken naar het buitenland, dient te worden opgemerkt dat het in het belang is van het kind de ouders, die de wettelijke vertegenwoordigers zijn van het minderjarig kind, hem vergezellen naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Daarenboven dient er opgemerkt te worden dat beide ouders niet beschikken over een verblijfsvergunning in België en dat ze dus zonder problemen samen met het kind kunnen reizen naar het herkomstland").

Dat de ouders van de minderjarige L. (...) in België verblijven en dus niet terugkeren naar Albanië, vormt voor de minderjarige L. (...) zelf een feit waaruit buitengewone omstandigheden voor hen volgen.

De minderjarige zelf draagt hiertoe geen verantwoordelijkheid, terwijl dit ten onrechte door de gemachtigde wordt geponeerd in de bestreden beslissing als een reden om de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden te ontkrachten.

De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd enkel ingediend op naam van de minderjarige L. (...). Er dient derhalve (enkel) vanuit de opgeworpen situatie namens de minderjarige L. (...) te worden beoordeeld of er voor hem "buitengewone omstandigheden" zijn.

Verzoeker is als minderjarige afhankelijk van zijn ouders. Hij kan niet in staat (en kan evenmin in staat worden geacht) om zelfstandig – m.a.w. buiten zijn ouders om – zijn leven vorm te geven en dus een aanvraag via de gewone procedure in te dienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Er diende derhalve enkel te worden onderzocht of er in hoofde van de minderjarige L. (...) zelf buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Er dient dus niet te worden onderzocht of er in hoofde van de ouders van de minderjarige buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, dan wel of zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst toe. De beslissing richt zich enkel op de situatie van de minderjarige L. (...).

Er is tussen de minderjarige en zijn ouders een afhankelijkheidsband. De beide ouders staan in voor de opvoeding. De minderjarige is derhalve gehouden om bij zijn ouders te blijven in België. Hij kan niet zelf een aanvraag via de gewone procedure indienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. De minderjarige L. (...) kan evenmin verantwoordelijk worden geacht voor de handelingen van zijn ouders.

Voor de minderjarige L. (...) – voor wie de aanvraag uitsluitend werd ingediend – maakt de aanwezigheid van zijn ouders in België derhalve een buitengewone omstandigheid uit. De aanwezigheid van zijn ouders in België maakt voor hem een feit uit, waaraan hij zelf niets kan veranderen.

Ten onrechte werd hiermee niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden in de bestreden beslissing.

De minderjarige L. (...) kan bovendien niet worden geacht zich bewust te zijn van zijn verblijfsrechtelijke situatie, laat staan dat hij verantwoordelijk moet geacht worden voor de gedragingen van zijn ouders (bv. indien zij niet vrijwillig terugkeren na afloop van de procedure tot internationale bescherming).

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. De minderjarige L. (...) vormt een kwetsbaar persoon, waarmee onvoldoende werd rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Gelet op wat de minderjarige in zijn jonge leven reeds meemaakten, in acht genomen de situatie van zijn ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat hij nog kwetsbaarder is dan een “modaal” kind.

Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld.

Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, tLusten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De vereiste van effectieve rechtsbescherming maakt het noodzakelijk dat de rechtbank de bestreden beslissing nog intensiever toetst wanneer er grondrechten van het kind in het geding zijn.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige L. (...) zijn vertrouwde omgeving moet achterlaten, zijn vertrouwde school en contacten worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet.

De minderjarige L. (...) werd geboren op (...) 2023 in (...). Hij verblijft zijn volledig leven in België. Hij heeft geen enkele band met Albanië, terwijl ook zijn ouders de middelen ontbreken om hun leven te kunnen opbouwen in dit land. Zij zijn onvermogen, waardoor zij – tot op heden – verblijvende zijn in een collectief opvangcentrum van Fedasil. Een terugkeer naar hun land van herkomst zou, zelfs ongeacht de bloedwraak waarin zij verwickeld zijn geraakt, voor bijzonder voor stress en onzekerheid zorgen. De stabiele omgeving die de minderjarige nu kent zou hierdoor niet kunnen verdergezet worden.

De bestreden beslissing vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van de ouders verandert hier niet veel aan. Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen¹.

De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen.

Deze belangen werden onvoldoende in overweging genomen door de gemachtigde.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden achten.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de elementen die verzoekende partijen voor hun minderjarige kind hadden ingeroepen *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*.

Door op algemene wijze te stellen dat in hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt aangegeven dat de verplichting voor hun minderjarige kind om te verhuizen naar Albanië om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen *“een ongerechtvaardigde inbreuk uitmaakt op zijn private belangen”*, tonen verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat enig relevant gegeven dat zou kunnen toelaten te besluiten dat er een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bestaat door verwerende partij over het hoofd werd gezien. Verzoekende partijen voeren wel concreet aan dat een minderjarig kind niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de keuzes die zijn ouders hebben gemaakt daar een minderjarige volledig afhankelijk is van zijn ouders. Zij weerleggen met dit betoog de volgende overwegingen van de bestreden beslissing evenwel niet:

“Wat betreft de bewering dat het minderjarige kind volledig afhankelijk zijn van hun ouders en dat zij in de onmogelijkheid zijn om op zelfstandige wijze de afreis te maken naar het buitenland, dient te worden

opgemerkt dat het in het belang is van het kind de ouders, die de wettelijke vertegenwoordigers zijn van het minderjarige kind, hem vergezellen naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Daarenboven dient er opgemerkt te worden dat beide ouders niet beschikken over een verblijfsvergunning in België en dat ze dus zonder problemen samen met het kind kunnen reizen naar het herkomstland."

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd:

"Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Betrokkene toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Albanië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet."

In weerwil van het betoog in het verzoekschrift blijkt hieruit niet dat het minderjarige kind van verzoekende partijen verantwoordelijk wordt geacht voor de handelingen van zijn ouders, doch wel dat hij gehouden is bij zijn ouders te blijven aangezien hij een afhankelijkheidsband met zijn ouders heeft en verder geen bijzondere sociale banden heeft opgebouwd in België. Verzoekende partijen bevestigen in het verzoekschrift overigens zelf dat hun kind als minderjarige afhankelijk is van zijn ouders. Zij kunnen verwerende partij aldus bezwaarlijk verwijten waar deze in de bestreden beslissing stelt *"dat het in het belang is van het kind (dat) de ouders, die de wettelijke vertegenwoordigers zijn van het minderjarige kind, hem vergezellen naar het herkomstland"*. Nu verzoekende partijen niet over een verblijfsrecht of machtiging beschikken, is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat zij wisten dat hun verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan en dat hun minderjarige kind samen met hen (tijdelijk) dient terug te keren naar Albanië om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Het gegeven dat het kind van verzoekende partijen als minderjarige afhankelijk is van zijn ouders en dus niet zelf kan beslissen waar hij zal verblijven en niet zonder de bijstand van zijn ouders een verblijfsaanvraag kan indienen, laat de Raad niet toe vast te stellen dat verwerende partij *in casu* enige appreciatiefout heeft gemaakt. Verzoekende partijen hebben in de aanvraag om machtiging tot verblijf die zij voor hun kind indienden voor een belangrijk deel verwezen naar hun eigen situatie om hieruit argumenten te putten die volgens hen wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid in hoofde van hun minderjarige kind. Zij kunnen dan ook bezwaarlijk stellen dat verwerende partij hun eigen situatie niet mee kon betrekken bij de beoordeling van de vraag of er wat betreft hun minderjarige kind buitengewone omstandigheden bestaan. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat verwerende partij oog had voor het feit dat het kind van verzoekende partijen afhankelijk is van zijn ouders en dat het dus aangewezen is dat hij bij zijn ouders blijft.

Waar verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat hun minderjarig kind zijn vertrouwde omgeving moet achterlaten, dat de vertrouwde school en contacten van hun kind worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet, gaan zij voorbij aan de volgende overwegingen van de bestreden beslissing:

"De ouders van betrokkene halen aan dat een terugkeer een inbreuk vormt op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind en dat de aanwezigheid van de ouders hier niet veel aan verandert. Echter, er wordt geen enkel middel aangewend dat bewijst dat het kind van verzoekende partij een reëel risico zouden lopen op onherstelbare schade door een terugkeer naar het land van herkomst. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat het kind niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van zijn ouders en opgenomen binnen het ruimer familiaal kader kunnen opgroeien. Er wordt geen persoonlijk risico aangehaald. Er wordt niet op concrete wijze aangetoond waarom de fundamentele rechten van het kind geschaad zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Betrokkene beroept zich op de scholing van het kind. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs van de scholing voorlegt. Het is aan hen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Daar het kind slechts anderhalf jaar oud is, lijkt het bijzonder onwaarschijnlijk dat hij reeds in België school heeft gelopen. Wat er ook van zij, Het feit dat een kind hier naar school zou gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar niet aangetoond wordt dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden."

Betrokkene haalt aan dat zijn ouders onvermogen zijn, dat hun leven zich in België afspeelt en dat een terugkeer naar het land van herkomst hun in een toestand van verregaande materiële deprivatie zou brengen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Zijn moeder verbleef immers ongeveer 40 jaar in

Albanië en zijn vader ongeveer 43 jaar. Hun verblijf in België en hun opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Daarnaast menen de ouders van betrokkene dat de reis naar Albanië voor hen financieel erg moeilijk zou zijn. Het staat de ouders van betrokkene steeds vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan ook de beweringen dat de ouders van betrokkene geen financiële middelen zouden hebben om de reis naar Albanië te maken, dat ze geen enkele binding hebben met het land en er over geen netwerk meer beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene is in België geboren en groeit hier op. Echter, dit loutere feit opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)." Hetzelfde gaat op voor art. 6 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind een recht op leven heeft. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van het minderjarige kind niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst. Bewijzen van het tegendeel worden alvast niet voorgelegd.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 en 29 van het Verdrag van de Rechten van het Kind (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar de ouders betrokkene wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun VIB. Bovendien lijkt het, gezien de jonge leeftijd van betrokkene (bijna anderhalf jaar), bijzonder sterk dat betrokkene in België reeds school gelopen heeft. Verder wordt geen enkel bewijs van scholing voorgelegd door betrokkene. Het is aan betrokkene om een begin van bewijs te leveren. Een schending van bovengenoemde artikels lijkt dan ook niet van toepassing."

Door in hun verzoekschrift louter te herhalen dat hun kind zijn volledige leven in België verblijft en geen enkele band heeft met Albanië en dat zij zelf onvermogen zijn zodat een terugkeer naar hun land van herkomst voor stress en onzekerheid zou zorgen, tonen verzoekende partijen niet aan dat deze vaststellingen onwettig, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Zij weerleggen niet dat (i) zij niet aantonen dat hun kind "bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen", dat (ii) er op geen enkele wijze wordt aangetoond dat hun kind "niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van zijn ouders en opgenomen binnen het ruimer familiaal kader kunnen opgroeien", dat (iii) zij geen enkel bewijs van de scholing voorleggen en het bijzonder onwaarschijnlijk is dat hun kind reeds in België school heeft gelopen daar het kind slechts anderhalf jaar oud is, dat (iv) het "erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf" en het hun steeds vrij staat "om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis", en dat (v) het loutere feit dat hun kind in België geboren is naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf opent en evenmin een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Zij brengen hier niets tegen in door louter te herhalen dat een terugkeer een inbreuk is op de stabiliteit en continuïteit die broodnodig zijn "voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind". Er kan niet worden aangenomen dat een verderzetting van een onwettig verblijf in België tot gevolg heeft dat het minderjarige kind van verzoekende partijen geniet van de "stabiliteit en continuïteit" die is vereist voor een "optimale ontwikkeling van een (jong) kind". De verwijzing naar allerlei studies waarin wordt gewezen op de kwetsbaarheid van kinderen van asielzoekers laat hier niet anders over denken.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van de artikelen 3, 6, 28 of 29 van het Kinderrechtenverdrag – bepalingen die bovendien geen directe werking hebben (cf. RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554) – blijkt evenmin.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN